

ת"פ 46115/02/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 46115-02-19 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני
בעניין: כבוד השופטת בכירה שרון לארי-בבלי
המאשימה מדינת ישראל
באמצעות יחידת תביעות י-ם במשטרת ישראל
נגד
הנאשם פלוני
ע"י ב"כ עו"ד ירון גיגי

גזר דין

1. הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש-בן זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: החוק), ובעבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
2. ע"פ עובדות כתב האישום, הנאשם והמתלוננת היו מאורסים ונסעו ברכב, ולפתע נתגלע ביניהם ויכוח סביב ההכנות לחתונתם. אז, עצר הנאשם את רכבו ואמר למתלוננת לרדת ממנו. ומשזו סירבה - אמר לה הנאשם שהוא יאנוס אותה, חנק אותה ושרט את צווארה. אז המשיכו בני הזוג בנסיעה ולאחר שפרץ ויכוח נוסף ביניהם, שוב עצר הנאשם את הרכב והורה למתלוננת לרדת ממנו. המתלוננת עשתה כדבריו והתקשרה לאחותה כדי לבקש שתאסוף אותה. הנאשם, ששמע שהיא מדברת עם אחותה על שהתרחש, ירד אחריה ולקח ממנה את מכשיר הטלפון. אז, חנק הנאשם את המתלוננת, הכה אותה בפניה באגרופים ובסטירות ואמר לה "אני אביא סכין ואסיים את החיים שלך".
3. כאמור, לאחר ניהול הוכחות, הורשע הנאשם בעבירות המנויות בסעיף 1 שלעיל. לבקשת ב"כ הנאשם, נשלח לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר בעניינו.

שירות המבחן

4. ביום 11.1.21 הוגש תסקיר המבחן בעניינו של הנאשם. שירות המבחן סקר את קורות הנאשם ותיאר את משפחתו ואת עברו. באשר לעבירה בה הורשע, נאמר שהנאשם סיפר שנתגלע בינו לבין ארוסתו ויכוח באשר לחתונה, שבעקבותיו ביקשה המתלוננת לרדת מהרכב בו נסעו, לאחר שאיימה עליו שיפרדו וקיללה אותו. לדבריו, כאשר עצר את הרכב היא רצה לכביש והוא תפס בה בחוזקה מחשש שתיפגע. שירות המבחן התרשם שלנאשם קשה לחלוק פרטים על האירוע ועל חלקו בהתרחשות, אולם גם הוא אישר שהיה עליו לנגד דרך אחרת, שאינה אלימה. הנאשם הביע חרטה על מעשיו. עוד שיתף הנאשם את שירות המבחן שהוא והמתלוננת נפרדו לאחר האירועים, באמצעות בית הדין השרעי, ושהוא שילם לה פיצויים בסך 5,000 ₪.

עוד תואר שהנאשם השתלב בצורה משמעותית בקבוצת טיפול לעצורי בית והפיק ממנה מסקנות וכללים לחיים. הנאשם

החל לקבל טיפול פרטני בעקבותיה, והביע נכונות להשתלב בקבוצה טיפולית נוספת במסגרת שירות המבחן, שלא נמשכה בשל השפעות מגפת הקורונה. עם זאת, שירות המבחן יצר קשר עם המטפלת האישית של הנאשם וזו סיפרה שלאחר שלושה מפגשים ביקש הנאשם להפסיק את הטיפול, ושבמהלך המפגשים ניכר שהוא מתקשה לקחת אחריות על מעשיו ושיש לו עוד כברת דרך לעבור בנוגע לשליטה בכעסים. לדברי המטפלת, הנאשם ביקש לחדש את הטיפול אולם הדבר טרם התאפשר לאור עומס עבודה בו היא מצויה.

שירות המבחן התרשם מכך שהנאשם בעל ערך עצמי נמוך ועל כן נוטה לטשטש את המציאות ומתאמץ להציג אותה באופן חיובי, ועל כן גם עתה הוא מתקשה לראות את הבעייתיות שבמעשיו ומטשטש את אחריותו. מנגד, צוין שמדובר בעבירה הראשונה לחובתו של הנאשם, ושמאז הפרידה מהמתלוננת לא נפתחו נגדו תיקים נוספים. עוד צוינו לחיוב המאמצים שניכר שהשקיע בהליכים הטיפולים, וההשפעה המרתיעה שניכר שהייתה להליך הפלילי עליו. לאור נכונות הנאשם להשתלב בהליכים הטיפולים שנגדעו, נתבקשה דחייה של שלושה חודשים על מנת לראות את השפעת הטיפול בטרם תתגבש המלצה.

5. בתסקיר מיום 21.4.21 נתבקשה דחייה נוספת לצורך מיצוי אפשרות הטיפול. בתסקיר צוין שהנאשם מביע נכונות לטיפול, נענה ליצירת הקשר של שירות המבחן ואף יצר קשר בעצמו מספר פעמים. בתסקיר מיום 9.9.21 נתבקשה דחייה נוספת לצורך בחינה עם הנאשם את אפשרות טיפול מחוץ לשירות המבחן, משום שלא היה קיים צפי לפתיחת קבוצה מתאימה במסגרת השירות.

6. בתסקיר מיום 12.12.21 נכתב ששירות המבחן ערך שיחה עם אביה של המתלוננת, שמסר שהיא נמצאת בחו"ל ושמאז העבירה לא היה כל קשר בינה לבין הנאשם. באשר לנאשם, שירות המבחן מסר שהוא עתיד להשתלב בתכנית טיפולית, ושהוא הביע מוטיבציה גדולה להשתלב בה. נאמר שחלק מהרצון של הנאשם נבע מציפייתו להקלה בעונש, אך שניכר שגם ההשפעות החיוביות של ההליכים הטיפולים הקודמים הגבירו את רצונו להמשיך בטיפול. לאור כל זאת, המליץ שירות המבחן על מתן צו שירות לתועלת הציבור בהיקף משמעותי של 350 שעות, לצד צו מבחן לתקופה של שנה.

7. בדיון מיום 14.12.21, לבקשת ב"כ הנאשם, נשלח הנאשם לממונה על עבודות השירות לבחינת התאמתו לריצוי מאסר בדרך זו. בנוסף, התבקש שירות המבחן לבחון את האפשרות לשילוב הנאשם בתכנית טיפולית כבר עתה, ללא קשר לגזר הדין. בתסקיר מיום 3.5.21 נמסר שהנאשם שולב בקבוצה טיפולית ושרך התייחסותו למקרים תואמת לשלב בו הוא נמצא מבחינת הטיפול.

8. ביום 9.5.21 נמסרה חוות דעת הממונה על עבודות השירות, בה נקבע שהנאשם נמצא מתאים לריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות.

טיעוני הצדדים לעונש

9. **ב"כ המאשימה** חזר על עובדות המקרה הקשות, ועמד על כך שהאירוע הופסק בשל עובר אורח שניגש לבני הזוג, ולא מתוך חרטה של הנאשם שגרמה לו לחדול ממעשיו. עוד חזר ב"כ המאשימה על האמור בתסקיר המבחן הראשון, על פיו הנאשם בעל דפוסים אלימים והתקשה לקחת אחריות על המקרה. על כן, עתר למתחם ענישה של 12-24 חודשים, ובתוכו, לאור היעדר עבר פלילי, עתר לעונש של שנת מאסר, לצד מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת.

10. **ב"כ הנאשם** טען שמדובר באירוע יחיד, מעידה חד פעמית שלא הביאה לנזק ממשי ומתמשך למתלוננת ועל כן אין לסווג אותו ברף החמור של עבירות אלימות במשפחה. ב"כ הנאשם עתר למתחם ענישה שני בין מאסר על תנאי לבין מספר חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות. נוכח תהליך השיקום המשמעותי שעבר הנאשם, עתר ב"כ לקבל את המלצת שירות המבחן. ב"כ הנאשם צרף מסמך מאת המעסיק של הנאשם לפיו אם יוטלו על הנאשם עבודות שירות יתכן ויאבד את משרתו.

דין

11. כידוע, בקביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעקרון ההלימה, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

12. הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות נשוא כתב האישום הוא הגנה על שלומו הגופני, ביטחונה האישי ושלוות נפשה של המתלוננת. אשר לעבירת האיומים, הערך המוגן הוא שלווה נפשה של המתלוננת והאפשרות לחיות ללא לחצים חיצוניים.

13. בשנים האחרונות אלימות כלפי נשים הפכה מכת מדינה, והתוודענו לעוד ועוד מקרים בהם איבדו נשים את חייהן על ידי בני זוגן. כמות המקרים מעוררת בהלה של ממש. בשורה ארוכה מאוד של פסקי דין הודגשה החומרה היתרה הטמונה בעבירות המבוצעות בתא המשפחתי והצורך בענישה מחמירה בצדן. כך למשל, צוין כי "עבירות אלימות במשפחה הן תופעה נפסדת המהווה נגע רע בחברה, ועל רשויות החוק והמשפט לעשות כל שביכולתן כדי להביא למיגור תופעה זו" (רע"פ 1884/19 **שמריז נ' מדינת ישראל**, פס' 12 (פורסם בנבו, 14.03.19)).

14. לצד זאת, אין לחדד שלעיתים מדובר באירועי אלימות חד פעמיים, אשר הינם תולדה של רגעי לחץ ומשבר, ואשר אינם מאפיינים את חייהם המשותפים של בני הזוג. ברור שאין בכך כדי להפחית מחומרת המעשה. בהקשר זה ראוי לציין, שאלומות בתא המשפחתי לובשת צורות שונות. לעיתים, כלל אין המדובר באלימות פיזית, כי אם באלימות נפשית בלתי פוסקת שנועדה להטיל אימה על הנפגעת באופן שוטף. במקרים אחרים, ייתכן ומדובר יהיה באלימות כלכלית, שנועדה למנוע את עצמאותה של הנפגעת באופן המחזק את התלות והצורך שלה בפוגע. כך או אחרת, בתי המשפט הדגישו את הצורך להילחם בתופעת האלימות במשפחה.

15. בחינת נסיבות ביצוע העבירות מלמד על כך שהפגיעה הייתה ברף הבינוני-נמוך: אמנם, הפגיעות היו קשות והן חזרו בשתי פעמים שונות בהן עצר הנאשם את הרכב, הכה את המתלוננת ואיים עליה. מנגד, מדובר באירוע חד פעמי, מעשים שנעשו לראשונה באירועים המתוארים שלא חזרו על עצמם לאחר מכן. עוד יצוין שלמתלוננת לא נגרם נזק משמעותי כתוצאה מהפגיעות והיא לא נזקקה לטיפול רפואי בגין.

16. מעיון בפסיקה עולה שבעבירות בהן הורשע הנאשם, משיתים בתי המשפט מנעד רחב מאוד של עונשים הנע בין ענישה הצופה פני עתיד ועד מספר חודשי מאסר בפועל. כבר נפסק לא אחת שכל מעשה אלימות שונה בנסיבותיו ובחומרתו, באופן המשפיע על קביעת מתחם העונש ההולם. ראו והשוו: עפ"ג (מחוזי חי') 26397-07-21 **מדינת ישראל נ' עלא עואד** (נבו 14.12.2021); ת"פ (שלום קריות) 20627-04-20 **מדינת ישראל נ' סלטאן שאהין** (נבו 14.04.2022); רע"פ 6464/18 **פלואי נ' מדינת ישראל** (נבו 14.10.2018); ת"פ (שלום ראשל"צ) 33977-01-14 **מדינת ישראל נ' מוחסן עיסה** (נבו 07.07.2015); ע"פ (מחוזי י-ם) 881-09-17 **מדינת ישראל נ' פלואי** (נבו 04.06.2018).

17. בנסיבות האמורות אני סבורה שמתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר, שיכול וירוצו בעבודות שירות, לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

העונש ההולם

18. הלכה פסוקה קבעה שעל בתי המשפט מוטל תפקיד חשוב בהגנה על הנפגעות באמצעות ענישה מחמירה בעבירות של אלימות במשפחה. זאת, על מנת לסייע במיגור התופעה ולתת משקל משמעותי לשיקולי הרתעה. כך למשל, נפסק כי "בית משפט זה קבע, וחזר וקבע, כי עבירות אלימות נגד נשים במסגרת התא המשפחתי יזכו ליחס מחמיר [...]". החמרת הענישה במקרים אלה מייצגת את חשיבותו של הערך המוגן שמונח על הכף, והוא "לספק ביטחון לכל אישה ואישה בביתה, מקום מבצרה, בחיק משפחתה" (שם, שם) (ע"פ 6968/16 **אודי גרני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.05.18)). יודגש שהחמרה כאמור נכונה לכלל עבירות האלימות במשפחה - בין אם ברף הגבוה ובין אם ברף הנמוך - וברי שהדבר תלוי בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה.

19. כמובן, שאין המדובר בהחמרה אוטומטית, וברור שהדבר יתקיים ברוח עקרון הברזל בדבר ענישה אינדיבידואלית. בנסיבות המקרה דנא, עולה שהנאשם נעדר עבר פלילי וזוהי לו הסתבכות ראשונה ויחידה בפלילים. יתר על כן, עולה שהנאשם והמתלוננת נפרדו באופן מספק, שהוא פיצה את המתלוננת, ושהוא נשוי כעת לאישה אחרת. עוד נראה, שהנאשם עבר תהליכי שיקום וטיפול משמעותיים, ושהוא ממשיך את התהליכים החיוביים שהתחיל. אין להתעלם גם מהזמן שעבר מאז ביצוע העבירות - יותר מ-3 שנים.

20. על כן, מצאתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר למשך 6 חודשים, שירוצה בדרך של עבודות שירות. **תשומת לב הממונה על עבודות השירות שהמועד הנקוב בהחלטתו חלף, ועל כן יש לקבוע מועד חדש.**

ב. מאסר למשך 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים, והתנאי שלא יבצע עבירות אלימות לרבות איומים.

ג. נוכח העובדה שהנאשם שילם למתלוננת ₪ 5,000 במסגרת הפרידה שלהם (הוצגו לביהמ"ש אסמכתאות לכך), אמנע מהשתת קנס או פיצוי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי - כחוק.

ניתן היום, כ"ג אלול תשפ"ב, 19 ספטמבר 2022, בהעדר הצדדים.